

си мълчешкомъ се приближи до мене отзад и ме улови за ржката.

Азъ казахъ :

— Кой си ти и какво искашъ отъ мене?

И съ тѣзи думи се обърнахъ, и погледнахъ въ лицето на призрака. Това лице бѣше сурово и строго, но заедно съ това на него се намираше отпечатъкътъ на оная могъща вътрѣшна сила, която граничи съ красотата.

И призракътъ каза :

— Едни ме наричатъ „Трудъ“, други ми даватъ друго име, но азъ се отнасямъ еднакво къмъ цѣлото човѣчество и на всички дарявамъ едно и сѣщо.

Отъ тогава азъ не се раздѣлихъ съ „Труда“ и не питахъ за другото му име, защото самъ узнахъ, че другото му име е „Спокойствие“ и „Миръ“.

Александръ.

Изъ М. Ваткона.

